

или нарушаване. — Законъ е общо и нужно правило, или правило безъ исключеніе; а правило е едно изрѣченіе, което ни показва кое трѣба да струваме и кое да не струваме или да отбѣгваме.

* **Вкусъ, гѣній, талантъ.** — Съ познаванъето на душевнытъ наши способности, поетътъ, както и прозаикътъ трѣба да знайтъ и познаватъ още высокытъ дарбы или качества, извѣстны съ имената: *вкусъ, гѣній и талантъ*.

1) *Вкусътъ* бива физическый и нравственъ; първыйтъ състави едно отъ петъ чувства, а вторыйтъ — нравственыйтъ вкусъ е особно, вътрѣшно чувство което не може да се обясни за ума, рекълъ е единъ литераторъ. Ла-Харпъ (*) го опредѣля тъй: «Вкусътъ е знаніе на прили-
« чята, то е нѣщо леко, етирно, неприкосновено за насъ
« чувство на пріятността или непріятността при вида на
« хубоститъ или грозотитъ въ природата и въ искусствата.»

И тъй, ако физическыйтъ вкусъ е неизяснимъ, то какъ ще си обяснимъ нравственныя? Но ний твърдѣ добръ различаваме сладкото отъ горчивото, триндафиловата миризма отъ пылинѣвата, като осѣщамы въ туй време удоволствие или отвращеніе. Да ли и нравственыйтъ вкусъ не различава тъй сичкытъ степени на хубоститъ и безобразіята съ чувството за пріятното и непріятното?....

Като не опредѣлямы точно вкуса, да погледнемъ поне на неговытъ свойства и дѣйствія: а) вкусътъ е вроденъ на сичкытъ хора, макаръ въ разны степени; в) той е безкрайно различенъ, както и самытъ фізіономіи; г) здравыйтъ вкусъ, както и здравыйтъ разумъ, единъ е у сичкытъ

(*) La Harpe, отличенъ критикъ въ XVIII-й вѣкъ и драматическый поетъ у Френцытъ.